

Abraçar les cases del Cabanyal-Canyamelar

Rosa Regàs publicà fa poc, en el diari "Norte de Castilla", un article titulat "Vivir para ver" en què criticava l'estratègia de la dreta espanyola i "valenciana", i d'alguna esquerra gens estratostèrica i molt testosterònica, en les crítiques a tot allò català (la típica catalanofòbia); una casta política que critica el president Montilla per advertir el TC sobre el retalls a l'Estatut aprovat pels parlaments d'Espanya i Catalunya i pel poble català en referèndum, una caverna mediàtica que critica els editorials de dotze diaris en defensa de l'Estatut, la ministra Carme Chacón per posar-se pantaló a les cerimònies de la Pasqua Militar, etc. I alhora, sense rubor, acusen l'actual govern de Madrid de ser més "centralista" que el del dictador Franco perquè el Tribunal Suprem i el Ministeri de Cultura volen protegir el patrimoni històric-artístic del Cabanyal. L'alcaldesa de València, amb l'ajuda inestimable de la presidència del Consell, canvia les lleis que no li interessaven per permetre derrocar les cases modernistes del Cabanyal per construir el mateix "bodrio" de sempre en l'ampliació d'una avinguda que pretén omplir de cotxes i gratacels com a bolets i eixams d'abelles l'eix est de la ciutat de València i perquè unes quantes empreses urbanístiques es facen riques a costa de la destrucció d'un dels barris mariners més bonics de València.

Encara no s'han calmat ni n'han tingut prou després de la destrucció de les platges de Natzaret, de la Malva-rosa o de la Patacona, ara volen destrossar el poc que resta de l'antic poblet de pescadors arrimat a la vora de la platja perquè els beneficis econòmics d'uns quants taurons amics dels polítics en el poder és més important que les cases, la salut i la vida de milers de persones que volen que es respecte i es rehabiliti el Cabanyal, senzillament, per poder viure-hi, sense cap interferència despòtica d'un govern valencià i un ajuntament de València que haurien de procurar per la seua ciutadania, respectar la decisió dels seus veïns i veïnes de romandre al Cabanyal i contribuir a millorar les infraestructures i les vivendes necessitades de reparació.

Des que la Plataforma Salvem el Cabanyal va iniciar la lluita, fa més d'una dècada, pel que és evident, poder viure a les cases del Cabanyal, on sempre s'ha viscut i ha viscut la gent del Cabanyal-Canyamelar, l'alcaldesa de València, amb una enorme supèrbia s'ha negat a rebre'ls, tot i que es posaren en vaga de fam amb l'únic propòsit d'aconseguir parlar amb ella. Els ha acusat d'agressions, lamentablement, tergiversant i manipulant els fets, amplificant anècdotes i capgirant la realitat; perquè els únics i principals agredits és el veïnat del Cabanyal al que s'impedeix decidir el seu futur, el de les seues vides, el de les seues cases i el del seu barri, bloquejant qualsevol via de diàleg, de negociació, de consens, de participació, etc. L'únic que sembla importar a l'alcaldesa i al president de la Generalitat Valenciana (i als seus respectius governs), en la guerra política amb el Govern de Madrid (per pur electoralisme), és demostrar que se n'ixen amb la seua, encara que siga a costa de derrocar un dels barris de pescadors més bonics de l'Europa del Sud. Per això, la Plataforma Salvem el Cabanyal, sembla que ha decidit llençar una campanya, a l'estil de Vandanna Shiva en el llibre de títol "Abraçar la vida", on conta com les dones de l'Índia del moviment Chipko abraçaven els arbres del bosc per salvar-los de les tales dels seus propis homes. Ara i ací, es tracta d'"abraçar les cases" que volen derrocar i destrossar per salvar-les de la destrucció d'uns polítics que sembla que no tenen escrúpols quan es tracta d'omplir-se les butxaques i fer que funcionen els negocis cimentadors dels seus amics més íntims, els que després els compren els vestits, els regalen bosses Vuiton i els passen amb cotxes de fórmula u pel circuit de Xest, com si foren immortals. Recordem que als emperadors romans (fins i tot a Calígula o a Neró), tot i que, de vegades, després els ordenaven matar, posem per cas, a Sèneca, quan volien cremar Roma o quan entraven victoriosos després de la batalla, un esclau o mestre els feia memòria de la seua matèria mortal perquè no es consideraven eterns o divins per sobre dels altres.

Sembla que els nostres governants valencians sí que estan en l'estratosfera superior, encara que no isca cap Guerra a advertir-los dels seus deficiències sistemàtics en passar-se per l'entrecreix el patrimoni històric, les lleis en vigor, les cases modernistes, les terres de la Punta, de l'Horta, el Cabanyal i tot el que es pose per davant, perquè fan de la destrucció una qüestió d'honor, caiga qui caiga. I així revelen unes formes polítiques tiràniques, molt allunnyades de qualsevol concepte de responsabilitat política a l'estil Weber, de consens a la manera de Habermas, de justícia (Rawls), de participació i de democràcia. Sembla una concepció guerracivilitista, d'entendre la política hegemònica a l'estil de Carl Schmitt, en el sentit d'extermini de l'altre com a màxim enemic a batre, el de la guerra total, que tan bé analitza Enzo Traverso en "A sangre y fuego. De la guerra civil europea (1914-1945)", recentment publicat per la Universitat de València, on situa les dues guerres mundials com guerres que dividiren Europa d'una forma irreconciliable, com alguns polítics del govern valencià volen partir el pacífic i amable barri del Cabanyal tan necessitat de rehabilitació per poder sobreviure.

23 gener 2010

Una notícia de VilaWeb.cat

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)